

Ср. Петъръ. Върви, върви (побутва го) и знай, че не е грѣшно това, което влиза въ устата, а това, което излиза отъ нея.

Дѣдото. Ами... ами (не смѣло). Мога ли да попитамъ едно нѣщо, блаженный светийо?

Св. Петъръ. Можешъ, можешъ, блага душо.

Дѣдото. Ще прощавашъ, Св. Петре, ама... мога ли да взема съ себе си и кученцето си, Барито! Че то ми бѣше най-близката душа въ свѣта.

Св. Петъръ. Че то не остана ли на земята?

Дѣдото. И то умрѣ следъ мене, светийо. Отъ мжка... отъ мжка по мене, горкото!

Св. Петъръ (засмѣнъ). Ще видимъ, ще видимъ, ще питамъ Архангела, праведна душо, ще се застъпя и за него. (Изпраща го). Ехъ, такива като ми се яватъ, че засищатъ душата ми! (Сѣда предъ везнитѣ). Следниятъ да дойде!

Една баба (надута, наперена — дебела и задъхана — говори извънредно високо). Ето ме, свети Петре, не ме ли познавашъ. Идвамъ направо въ рая. Тукъ сж вратата — нали? (Опѣтва се за тамъ).

Св. Петъръ. Чакай, бабо, — да видимъ какво ще кажатъ везнитѣ най-напредъ. Че много си тежичка май!

Бабата. Какви ти везни,

светийо! Не знамъ ли, че съмъ праведна?

Св. Петъръ. Ще видимъ, ще видимъ, бабо.

Бабата. Нѣма какво да виждашъ. Постила съмъ всички пости, говѣла съмъ всички срѣди и петѣци, тримирила съмъ презъ срѣдопостната недѣля — какво повече искашъ отъ мене?

Св. Петъръ. Аха, това ли е тя твоята праведностъ. Ти смѣташъ само какво не е влѣзло въ устата ти. Ами това, което е излѣзло?

Бабата. Не разумѣвамъ... За какво ти е думата, пресветий Петре?

Св. Петъръ. За думитѣ, за лошитѣ думи, бабо, за ключитѣ, за одумкитѣ, за клетвитѣ и клеветитѣ.

Бабата. Ехъ, какво да река, светийо... Случвало се е понѣкога...

Св. Петъръ (прекжсва я). Не понѣкога, а цѣлъ животъ, бабо.

Бабата. Ехъ, нека само това да ми сж грѣховетѣ, светийо — все пакъ си оставамъ праведна.

Св. Петъръ. Така ли, — тѣй ли мислишъ ти?

Бабата. Ахж...

Св. Петъръ. Добре... А я ми кажи ти — колко бедни души си пригледала, колко сиромаси си нахранила, колко сирачета си утешила?